

Német nyelvű költők

A fordító zavarban van. A fordítónak indokolnia illenék, felsorakoztatva szempontjait. Csakhogy szempontok igazából nincsenek, van viszont véletlen, önkény és szeszély. Adottságok vannak és körülmények.

Ezért aztán az alább következő válogatás nem hogy a német nyelvű irodalmakat, de még az újabb évfjártokhoz tartozó szerzők munkásságát sem reprezentálja. Ha valamit mégis megmutat, akkor csak azt, hogyan és milyennek látja – ha úgy tetszik, tudja vagy akarja látni – valaki (én) Magyarországról a németül író fiatal szerzőket. Igaz is: milyennek látom? Szerencsére zavarba ejtően sokfélének. Jóval sokfélébbnek annál, sembogy bármire is elegendő lehetne egy ilyen válogatás.

Ha ódzkodva is, kénytelen vagyok még megosztani az olvasóval egy benyomásomat, amely évek óta egyre erősebb és erősebb lesz (mindazonáltal nem szeretném, ha bárkit is elhamarkodott következtetésekre indítana). Arról van szó, hogy számomra egy ideje az „Ost-Block”, azaz kicsit finomabban szólva a szocialista országok szerzői mondják a fontosabbat, az életbevágóan fontosat, mégpedig úgy, hogy közben például Söllner naplóköltészete vagy Kolbe lágyság és keménység határán egyensúlyozó versbeszéde poétikai bravúrnak sem utolsó. Megkerülhetetlenül fontosnak tartom rezignációjukat, de ugyanolyan lényegesnek tűnik a beszédmódjukat meghatározó keménység és tartás, amelyet ugyan semmi nem indokol, de amely olvasatomban csendes, mégis határozott igénybejelentés méltóbb esélyek iránt. S ez már lehet egy apró bátorítás.

1989. január

KURDI IMRE